

Η ΓΡΑΜΜΗ ΦΛΩΡΑΚΗ ΚΑΙ ΤΟ ΚΚΕ ΣΗΜΕΡΑ

Μεγάλη θεωρητική συζήτηση (ξανα)γίνεται στο ΚΚΕ για το κατά πόσον ήσαν ορθές οι αποφάσεις α) για τη συγκρότηση του ενιαίου Συνασπισμού και β) για τη συγκυβέρνηση το 1989-90 αρχικά με τη Ν.Δ. του Μητσοτάκη και στη συνέχεια με Ν.Δ. και ΠΑΣΟΚ. Σήμερα το ΚΚΕ κρίνει ότι εκείνες οι αποφάσεις ήσαν λανθασμένες. Παρότι χρησιμοποιούνται προσεκτικές εκφράσεις, είναι προφανές ότι (με τη δική του γλώσσα) οι αποφάσεις θεωρούνται αποτέλεσμα υπερίσχυσης «οπορτουνιστικών» αντιλήψεων.

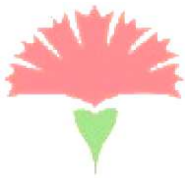
Το ζήτημα ανακινήθηκε από την ηγεσία, με άρθρο που δημοσιεύτηκε στην ΚΟΜΕΠ. Ο λόγος είναι, ασφαλώς, η αντιμετώπιση των διαφωνιών που υπάρχουν στο εσωτερικό του ΚΚΕ για τη σημερινή πολιτική του πλήρους απομονωτισμού του κόμματος.

Την ανακίνηση του θέματος εκμεταλλεύτηκαν αντίπαλοι του ΚΚΕ, μιλώντας για καταδίκη της γραμμής Φλωράκη (από το 1972 Γ.Γ. του ΚΚΕ) και υποθέτοντας ότι μια προσβολή στη μνήμη του ιστορικού ηγέτη θα διευκόλυνε την περαιτέρω μετακίνηση μελών και ψηφοφόρων από το ΚΚΕ, π.χ. προς το ΣΥΡΙΖΑ.

Η άποψη του ΑΣΚΕ είναι ότι οι προαναφερθείσες καθώς και πλήθος άλλων καθοριστικών αποφάσεων ελήφθησαν με άλλα κριτήρια και οι θεωρητικές αναλύσεις επιστρατεύονται εκ των υστέρων, για να τις δικαιολογήσουν. Τα «λάθη» δεν είναι λάθη, αλλά επιλογές που υπηρετούν ανομολόγητες επιδιώξεις, όπως π.χ. οι συμφωνίες Λιβάνου-Καζέρτας-Βάρκιζας (βλ. την έκδοση ΑΣΚΕ-2). Αλλά ας έρθουμε στα πιο πρόσφατα.

Το ΑΣΚΕ, θυμίζουμε, πολλούς μήνες ενωρίτερα είχε προβλέψει ότι θα υπάρξει κυβερνητική συνεργασία ΚΚΕ-ΝΔ (βλ. «ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ» Οκτώβρη 1988), προκαλώντας την οργή μελών του ΚΚΕ, που ισχυρίζονταν ότι αυτό δε θα γίνει ποτέ και ότι στο ΑΣΚΕ είμαστε αντικομμουνιστές. Στο ΑΣΚΕ, όμως, δεν είμαστε αντικομμουνιστές, απλώς δεν είμαστε αόμματοι. Τότε η Σοβιετική Ένωση είχε συνάψει μια οικονομική συμφωνία-μαμούθ με τη Δ. Γερμανία των Κολ-Στράους. Ήταν βέβαιο, λοιπόν, ότι αυτή η συμφωνία θα είχε την αντανάκλασή της στις ελληνικές πολιτικές δυνάμεις. Η εξάρτηση, που χαρακτηρίζει λιγότερο ή περισσότερο τις κυρίαρχες δυνάμεις όλου του πολιτικού φάσματος της πατρίδας μας, της αριστεράς μη εξαιρουμένης, είναι η πηγή όλης της κακοδαιμονίας μας. Η συγκυβέρνηση, λοιπόν, υπαγορεύθηκε από τα συμφέροντα της Σοβιετικής Ένωσης του Μιχ. Γκορμπατσόφ κι επιβλήθηκε στο ΚΚΕ, παρά το τεράστιο πρόβλημα που δημιουργούσε στο εσωτερικό του. Έτσι άνοιξε ο δρόμος για την άνοδο του (γερμανόφιλου) Μητσοτάκη στην πρωθυπουργία, εξυπηρετώντας ένα σύστημα σε βαθιά κρίση, χωρίς κανένα κέρδος για το λαό και τη δημοκρατία, ούτε καν την καθιέρωση της απλής αναλογικής, που είχε προσφέρει τότε ο Α. Παπανδρέου στον ενιαίο Συνασπισμό.

Σήμερα το ΚΚΕ πέρασε στην άλλη άκρη. Βασική αρχή της πολιτικής του είναι ότι «το ΚΚΕ τα κάνει όλα καλά, από όλους τους άλλους κανείς δεν κάνει τίποτα καλό, άρα δεν υπάρχει έδαφος για συνεργασία με κανέναν και για τίποτα». Η Α. Παπαρήγα, κατά την ομιλία της στη Βουλή για την πρόταση μομφής, απαξίωσε το Κοινοβούλιο («δεν υπάρχει δυνατότητα μέσω Βουλής») και υποστήριξε ότι «μόνη λύση είναι η εργατική λαϊκή αντιπολίτευση». Όλ' αυτά με βάση την απόφαση του Συνεδρίου, που θεωρεί ότι το μόνο που έχει σημασία είναι η «λαϊκή εξουσία», δηλ. η ανάληψη της εξουσίας από το ΚΚΕ. Αλλά και το ίδιο το ΚΚΕ με τη συμπεριφορά του δείχνει ότι δεν το ενδιαφέρει η εξουσία, κάτι που κατανοεί και ο ελληνικός λαός. Στην πράξη δηλ. δεν προτείνει τίποτα σ' ένα λαό που υποφέρει και στρέφεται απελπισμένος προς τις αυταπάτες του ΣΥΡΙΖΑ ή προς την εκδικητική μανία του εσμού της «Χρυσής Αυγής».

A.S.K.E.

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΓΥΩΡΤΖ 12-ΑΘΗΝΑ 10677 ΤΗΛ. +302103822315, FAX +302103819887

Ιστοσελίδα: www.aske.gr

Η σημερινή πολιτική του ΚΚΕ είναι επίσης υποβοηθητική του συστήματος, αφού διασπά τις λαϊκές κινητοποιήσεις και απομακρύνει την ελπίδα για την απελευθέρωση της πατρίδας μας από τη νέα Κατοχή. Γι' αυτό και συχνά επαινείται από πολιτικούς, π.χ. Άδωνις, ή ΜΜΕ του συστήματος. Τους λόγους που η ηγεσία επιμένει σ' αυτή τη γραμμή τους γνωρίζει η ίδια καλύτερα από τον καθένα.

Η αυτοκρατική, λοιπόν, του ΚΚΕ για τη συγκυβέρνηση του 1989-90 θα ήταν μια θετική εξέλιξη, εάν συνοδευόταν από μια πολιτική που (και με τις κατάλληλες συμμαχίες) αναβαθμίζει το λαϊκό κίνημα. Δυστυχώς, γίνεται απλώς για να δικαιολογήσει μια αδιέξοδη (πάλι) πολιτική.